

PROSTOR

Září-říjen 2017

Od začátku školního roku uběhly dva měsíce a redaktoři školního časopisu ZUŠ Jára Cimrmana se s vámi opět chtějí podělit o vše, co prožívali, o čem přemýšleli a co pěkného napsali nebo nakreslili.

S redakcí se na počátku školního roku rozloučil Filip Skribek, ale redakce byla posílena o dvě nové dívky, a to Lenku Duong a Mike Mai. Určitě budou posilou týmu a na jejich příspěvky se můžeme těšit.

Pro navození podzimní nálady zveřejňujeme vlevo záběr z výlovu rybníku Amerika a půvabný obrázek pejska na procházce ve spadaném listí, který nakreslila redaktorka Eliška.

Pomoc, kamarád se ztratil v lese

Dneska je sobota a já doufám, že dnešní den nebude náročný. A hned na to mi zavolá kamarád, který se jmenuje Jakub.

Jakub: „Honzo, víš co? Půjdeš si se mnou zajezdit na kole, když je ta sobota?“

Já: „Ale Kubo, já jsem unavený, nevstanu ani z postele.“

Jakub: „Ale pojď, nebuď líný.“

Já: „Dobře, za 10 minut jsem u tebe.“

Po 20 minutách..

Přišel jsem konečně k Jakubovi. Docela mi to trvalo dlouho vypravit se z našeho bytu.

Jakub: „Ehmm Honzo, nezapomněl jsi náhodou na něco.“

Já: „Kubo ty si vážně myslíš, že bych na něco mohl zapomenout?“

Jakub: „Před 20 minutami jsem ti říkal, že se projedeme na kole a ty si zapomeneš tu nejdůležitější věc, ty máš fakt krátkodobou paměť. Kde máš proboha to kolo?!!!!“

Já: „Tak nic. No, půjdeme si alespoň projít po lese.. Je tam příjemně.“

Jakub: „No jo, už je pozdě. Tak půjdeme.“ Hned jsme sice vyšli, ale celkem dlouho nám trvalo, než jsme přišli do velkého lesa, který byl zároveň strašidelný díky tmě, která už přicházela, protože byl podzim.

Dokončení na str. 2

Podzimní obrázek nakreslila Eliška Sloupová.

Podzimní

Říjen pokryl cesty blátem,
listy stromů ryzím zlatem...

A to zlato vítr sčítá,
pestrá deka z listů vzniká,
pod javorem, pod akátem...

Mlhou vítají nás rána,
z pavučinek lesní brána...
Náhrdelník z kapek rosy,
z mokrých briliantů, nosí
odvrácená krásy strana...

Pomoc, kamarád se ztratil v lese

Dokončení ze str. 1

Já: „Takže Kubo, ušli jsme asi 6 kilometrů, a už se stmívá. Má to cenu jít ještě do lesa?“

Jakub: „Kdybychom jeli na kole, už bychom byli dávno doma.“

Začal jsem honem vykládat Kubovi, co musíme dodržet a kam nesmíme chodit. Povídal jsem tak asi deset minut. Kuba mi na to nic neříkal. Tak se po něm otočím a on za mnou není. Zmizel. Nevěděl jsem vůbec co dělat. Jediná možnost byla zavolat policii. Zavolał jsem na číslo 158 a policie přijela.

Policista: „Jak se jmenuješ?“

Já: „Jmenuju se Honza a potřebuju najít kamaráda. Asi se ztratil v tomhle lese.“

Policista: „Honzo, zkus mi ho nějak popsat.“

Já: „Jmenuje se Kuba, je to vysoký chlapec. Má docela dlouhé nohy. Jo, taky má blondřaté vlasy a velké modré oči, Dneska měl na sobě černou mikinu. To je všechno co si pamatuju.“

Policisté se vydali do lesa Jakuba hledat a po hodině ho našli. Opravdu se v tom lese ztratil, ale nebyl naštěstí moc daleko. Takže všechno nakonec dopadlo dobře.

Honza Nguyen

Kouzelná louka

Za okny je už studený podzim. Dívám se na obrázek a co vidím. Je letní den, sluníčko krásně svítí. Anička a Janička jsou na chatě u babičky.

Dívky se rozhodly, že půjdou odpoledne ven. Anička si na sebe vzala zelené šortky s kšandami, bílé tričko s růžovými květy a černé sandály. Vlasy si zavázala do culíku. Janička nevěděla, co si má obléknout, ale nakonec se rozhodla, že si obleče červenorůžovou halenku, tmavě modré kraťasy a černé tenisky. Vzala si s sebou i pruhořaný šátek, aby si ho mohla zavázat na hlavu.

Babička jim upekla malé makové koláčky, kdyby měly hlad. Janička si je uložila do černého batohu. Dívky řekly, že spolu půjdou na louku, protože je tam čerstvý vzduch.

Anička i Janička si sedly na starý plot. Byl ze silných trámů. Za nimi se rozkládal hustý jehličnatý les, v dáli se klikatila dlouhá stříbrná řeka. Na louce rostla nízká čerstvá svěží zelená tráva, bylo tu plno květin a různé léčivé byliny, které krásně voněly. Bylo tam tak nádherně.

Dívky se vrátily domů až večer a vyprávěly o všem, co viděly své staré babičce. Všechno jí podrobně popsaly, vylíčily. Celou noc se jim potom zdálo o té louce. Ale jenom jejich babička věděla, jaká je ta louka doopravdy...No přece kouzelná.

Anetka Dao

Fotoreportáž z výlovu Ameriky

Popis vysněné, až pohádkové krajiny

Žiji v krásném bílém domě s mojí maminou, tatínkem a bráchou. Máme krásnou zahradu. Je malá, ale to neznamená chudá. Rozléhá se za krásným nevelkým domem. Kamenná cestička prochází mohutnými bílými dveřmi doprostřed zahrady, kde stojí mramorová fontána. Třpyt z kapek vody se rozléhá celou zahradou. Dřevěná okovaná lavička u fontány, všude samé keře červených bílých a modrých růží a dole pod nohy květiny, jako lilie, kopretiny, gerbery, tulipány. Ale i mezi takovým mohutným a královským kvítím kvetou třeba sedmikrásky nebo fialky. V rohu roste velký dub s obrovským kmenem a větvemi, že by se dalo vyšplhat, až do jeho koruny. Odtud se rozléhá ptačí zpěv. Na silné větvi vystrčené trochu od stromu je pověšená houpačka s provazy pokrytými kvítím. Celou zahradu lemuje živý plot, ve kterém se někdy schovává třeba i kočka.

Před domem nám vede cesta. Štěrková cesta, která dále pokračuje mezi zrajícími zlatavými poli. Po každé její straně je zarostlý příkop. Do cesty jsou zaryté pruhy a vymleté díry, jak tady každý den projíždějí kočáry s koňmi nebo jak tudy pastevec přeháněl krávy na louku, která se doširoka rozkládá opodál. Cesta je lemovaná košatými stromy, aby alespoň někde bylo chladněji, když den co den sem praží slunce. Vede z nedalekého města a vede tam, kam až chcete. Můžete vidět, jak po ní jdou mládenci s buchtami zabalenými v šátku a upevněným na kusu klacku, který si opírají o rameno. Prozpěvují si a chodí sem a tam do světa. Chodívám po ní ráda i já, právě na louku, která je opodál. Je porostlá vysokou svěže zelenou trávou. Mezi stébly trávy se hrnuly k nebeskému světlu malá kvítka pyšníci se všemi barvami světa. Praha po kapce rosy, která padala z huňatých bílých obrů na nebesích. Kapky rosy dopadaly na luční kvítí, klouzaly po stéblech trávy i po listech bodláků a třístily se o bosé nohy sousedových dětí, které si hrály na babu. Celou louku lemoval les plný smrků a borovic, kterým protékala prudká nezkrotná bouřlivá řeka plná ostrých kamenů. Nad krajinou se pyšně vypíná obrovská hora s bílým čepcem na vrcholku. Sahá až k oblakům. Proběhnu kolem dětí a běžím lesem, až k rozbourané řece, chodím podél jejího břehu a přemýšlím, kde je její začátek.

Začíná malinkým pramínkem vysoko v horách, stéká dolů po úbočí a roste. Roste a bere si vodu všude kolem až je z ní potok, který protéká podél louky a na konci se k němu přidává další potok. Je větší každým dalším potokem, až je z ní řeka. Mohutná široká řeka, která obtéká každý kmen a vezme sebou všechno, co jí skočí do cesty. Bouří se, začíná být nebezpečná. Mezi kameny tvoří víry a její nezkrotná síla vede bez možnosti útěku bezmocnou

lodku přímo na ostré kameny.

Řeka je pánem a nikdo jí nemůže říct, co má dělat. Dělá si, co chce ona. Náhle ale zmizí kameny a ani sama řeka není už tak bouřlivá. Zmohutněla a zklidnila se. Člověk, který přežije její smrtelné spáry, si myslí, že už si může oddychnout, ale po chvilce klidu přichází pád. Doslova. Řeka padá z vysoké skály dolů. Vytváří obrovskou záclonu zahalující skály a ukazuje krajině krásnou duhu. Pod vodopádem vytváří velké hluboké jezero, kam vždy dojdou. Všechnu vodu, co řeka sebou od pramínku přinese, nechá tam, v jezeře. Sednu si na jeho břeh, opřu se lokty o kolena a kochám se krásným obrazem své domoviny. Docházím k tomu, že tenhle pohled miluji asi ze všeho nejvíc. Ze všeho nejvíc miluji svůj domov, a tím nemyslím jenom dům a zahradu, ale i vše okolo.

Kateřina Stárková

MICČIN DENÍK

Dobré ráno deníčku, právě se mi podařilo vzbudit paničku. Už mi nese papání, mou oblíbenou žlutou plechovku Sweet kat. Je to dobrota...

Teď asi půjdu vyprovodit děti mé paničky na konec ulice, myslím si, že jdou do školy...

Tak fajn, bude změna plánu. Nevyprovodím je, utekly mi. Ale moment. Co to znamená? Děti nezavřely bránu a tamhle se k nám žene bílý čokl s mokrým čumákem, dlouhou srstí a nezvedenými prackami odnaproti. Musím mu honem utéct, ale kam?

Už to mám! Vždyť ten čokl má IQ tykve. Toho naprosto zmátnu i když budu běhat jen tak okolo domu. .. A sakra, už mě dohnal, musím běžet... Fakt, opravdu rychle!

Uf to byla honička! Málem mě to psisko opravdu chytilo. Ale já jsem vyskočila na plot a on do něj tím svým čenichem narazil.

A potom začalo pršet, tak jsem přišla zpátky. Vida, páníček zatopil v krbu, připravil křeslo a v ten moment dal na parapet ten smeták, kterému říkají vánoční stromek.

Tak dobrou noc...

Eliška Sloupová

Skoro strašidelný příběh nešťastné dívky

Dívka střední postavy. Měří zhruba kolem jednoho metru šedesát. Sněhově bílá pleť. Dlouhé ruce, především prsty. Ostré nehty, na koncích sestřihnuté do špičky. Modřiny na obou nohách, z důvodu častého zakopávání.

Černé, rovné, dlouhé vlasy po pás. Velké, černé oči vypovídající nevinnost, osamělost, vystrašenost a především slabost. Úzké, narůžovělé rty. Přes oko až po pravou tvář se táhne výrazná jizva po rodinné autonehodě.

Na sobě má nejčastěji bílé šaty sahající ke kolenům. Černé baleríny.

Po dlouhých letech, kdy neměla nikoho na této zemi, se jí spousta vlastností změnila. Od nevinnosti k opaku. Dopustila se několika krádeží, nejen v obchodech, ale také i v muzeích. Od osamělosti dospěla až k popularitě, a to všechno díky krádežím na známých místech.

Na této planetě neexistuje nic, čemu by ustoupila. Pro ni slovo „vystrašenost“ dočista ztratilo význam. Jak se říká, každý člověk má svojí slabost. Jediná slabost, která by ji mohla opravdu zranit, je její rodina. Protože už nemá nikoho, kdo by ji mohl milovat celým srdcem, stejně jako kdysi její rodiče. Nemá nikoho, kdo by ji mohl utírat slzy, stejně jako její rodiče. Nezná už teplo domova, stejné, které jí dávali její rodiče...

Všechno traumata nepřekonala. Proto se jednoho dne rozhodla přestat dělat zlo a pomáhat ostatním. Lidi na ni názor změnili rychle, jelikož to byla přece jen nevinná holčička, která potřebovala pomoc. Všechno se dařilo přesně tak, jak si to představovala...

Dívka vykonávala tu samou práci, kde si vybudovala po celé ty měsíce snahu, důvěru a lásku ostatních a tamních lidech. Stála za stolem, který se nacházel před obchodním centrem. Na stole byl veliký hrnec. Lidem bez domova podávala vlastnoručně uvařenou polévku. Všechno se jí dařilo do té doby, kdy se jí do její cesty k úspěchu a uznání nepostavil on.

„Dobrý den. (nabírá polévku do misky) Prosím. Přejí vám dobrou chuť a pěkný zbytek dne.“ Dívka se hřejivě na muže před sebou pousmála. Jenže to gesto, které ten pán udělal, nikdo nečekal. „Nepotřebuju nějaký ty tvoje zvrátky.“ Muž třísknul miskou o zem. Dívka v sobě zadržela vztek a mile odpověděla: „Omlouvám se, ale co tedy potřebujete?“

„Proč mi děláš ostudu? Nepotřebuju nic od takové ... (prohlíží si ji od hlavy až po paty). Ani slovy to nedokážu popsat. Co ty vůbec jsi zač? Kde máš svoje rodiče? To jsou takový neschopný, že se nemůžou postarat o takové dítě, jako jsi ty?“

Dívka to už v sobě dusit nemohla. Jen kdyby se ten pán nezmínil o jejich rodičích. „Já že vám dělám ostudu? Kdo vůbec jste, že si dovoluujete se mnou takhle mluvit? Budete toho litovat, že jste se mnou takhle mluvil a především o mých nejdražších rodičích.“ Náhle jí začnou téct slzy po tvářích.

„Pokud nevíš, kdo jsem, tak co tady sakra děláš? Ty jsi opravdu nevzdělaná. Tebe ve škole nenaučili číst nebo co? Vidíš tuto jmenovku? Jsem majitelem této budovy, takže si vezmi všechny ty svoje zbytečnosti a jdi někam jinam. Nezdržuj se tady, děláš mi jen špatný vzhled vstupu do mého nákupního centra. Jo, a co se týká té tvé poslední věty. Nelituju, ani litovat nebudu, co jsem řekl o tvých rodičích.“

Dívka utekla.

„Co děláš?! Jsi normální?! Vždyť je to jen nevinné dítě, které ztratilo své rodiče. Ty jsi opravdu bezcitný. Jednoho dne se ti to vrátí. Pocítíš několikrát silnější bolest než, kterou si teď prochází ona,“ oslovila muže stará paní.

„Kdo jsi?“

Stařenka se jen pousmála a zmizela.

„Asi z té holčiny mám halucinace. Co si o sobě myslí. Ona by měla mít respekt ke mně. Drzé holky si nic nezaslouží, než jen posměch.“

Dívka týden nevyšla ze svého bytu. Bolest nepřecházela. Poté, co se odejít ze světa, slíbila, že jakmile spáchá sebevraždu, se mu pomstí.

Skok v ději

První školní den, 1. třída

Holčička se chystá na cestu. Před odchodem ji mamka pověděla: „Zlato, pamatuj si. Chovej se k lidem, tak jak chceš ty, aby se oni chovali k tobě.“ Ta slova se jí vryla navždy do paměti.

Na mostě, večer

„Dobrý podvečer dívenko,“ osloví stará žena mladou dívku, která zamyšleně kouká z mostu.

Dívka se lekla. „Uff. Co potřebujete?“

„Tuším, že mě neznáš.“

„Měla bych?“

„Nenene.“

„Nejste jedna z těch osob, kterým jsem pomáhala?“

„Ne, nejsem.“

„Aha.“ Dívka se zamýšlí: „A odkud tedy jste?“

„Nechceš se nejdřív dostat sem ke mně a promluvit si?“

„Nemůžu paní, potřebuju něco vyřešit.“

„Smrtí? Smrtí nic nevyřešíš.“

„Omlouvám se, protože nechci, abych vypadala nepříjemně, ale tohle je moje věc.“

„Vím, co tě trápí.“

„Jak? K čemu vám to vlastně je?“

„Je tohle ten důvod?“ Stařenka vytáhne fotku. Na ní je obličej toho nezdvořilého hrubého majitele domu. Dívce začnou téct slzy: „Bylo mi potěšením vás poznat.“

Stařenka ji popadne za její paži: „Jsi si jistá?“

„Ano jsem. Puště mě už prosím.“

„Svět potřebuje dobrosrdečné lidi, stejné jako jsi ty.“

„Nikdo mě nepotřebuje.“

„Já už ti to nebudu rozmlouvat. Jsou to tvá poslední slova před tvým rozhodnutím?“

„Přeju si, aby ten pocítil několikrát horší a silnější bolest než tu, kterou teď prožívám.“

„Tvé přání bude splněno.“ Stařenka pustila její ruku)

„Jak?“

„Věř ve své přání.“

....

Televizní zprávy

„O několik týdnů později po dívčině smrti, došlo k různým špatným událostem. Měšťané si myslí, že její duch se vrátil na zem a pohybuje se někde ve škole.“

„Děti začaly chodit domů pořezané,“ říkal hlasatel. „Zjistilo se, že jeden ze studentů je na tom nejhůře. Tento žák má také rýznutí na tvářích, krku a hrudi. Zatímco ostatní žáky to pouze postihlo jednou menší ránou, a to na rukou či nohou, on je na tom špatně.“

Otec zraněného studenta se vydal na hřbitov. Kleknul si před její hrob a prosil o smilování.

„Co tady ještě pohledáváš?“

Muž se otočil. Za ním stála stařenka, kterou vůbec neslyšel přijít.

„Prosím o smilování. Co mám udělat? Udělám cokoli, co bude v mých silách. Bojím se o své dítě, o svého syna.“

„Drahý pane, na to už je pozdě.“

Dívka, která kvůli krutosti muže spáchala sebevraždu, opustila svět s tímto úmyslem. Rodiče milují svoje děti nade vše. Proto tím nejhorším a jediným způsobem, aby za svou necitelnost trpěl, bylo aby viděl své vlastní dítě trpět.

Lily Nguyen

Podzimní mlhy vytvářejí atmosféru nahrávající strašidelným příběhům.

Můj oblíbený učitel

Budu popisovat jednoho z mých nejoblíbenějších učitelů. Jmenuje se Le Anh Phong, česky se mu říká Franta. U studentů má ale přezdívku 'Phongáč'. Narodil se 25. 2. 1964, letos mu je 53 let. Je ženatý má dvě děti, jednu dceru a jednoho syna a oba jsou na vysoké škole. Poprvé jsem ho potkala, když jsem chodila do páté třídy a připravovala jsem se na přijímací zkoušky na Gymnázium v Chebu.

Je docela malého vzrůstu. Na jeho krátkém krku sedí hlava s oválným obličejem. Po stranách jsou malé uši, poměrně velký a široký je jeho nos, pod ním jsou středně velká ústa, skoro neviditelné obočí a malé hnědé oči.

Nejčastěji si bere na sebe teplákovou soupravu, tenisky a někdy, když je chladno, nosí ještě kšiltovku.

Jedna z vlastností, kterou na něm velmi obdivuju je, když ho někdo z jeho okolí pomlouvá, neřeší to a dá

se říct, že je mu to úplně jedno.

Myslím si, že je to člověk, který dokáže vykouzlit na obličeji každého, s kým se setká, úsměv.

Jeho hodiny mě nikdy nenudily, i když mě doučuje hodinu a půl. Velmi často vypráví svým studentům své příběhy z dětství, z dob, když byl v našem věku. Jak byl stejně neposlušný jako my. Jeho příběhy jsou často velmi zajímavé.

Nejlepší na tom je, že nám to všechno vypráví česky, takže tomu dobře rozumíme a tykáme si. Je s ním pohoda.

Ale je tu jedna věc, kterou na něm přes jeho klady nemám ráda. Velmi rychle se naštvě. Jestli je nějaká těžká úloha, vy tomu nerozumíte a on vám to několikrát vysvětlí, a vy stále tomu nerozumíte, už ztratí náladu. Přestane vám to vysvětlovat a dá se říct, že vybuchne a zakřičí. Nějakou chvíli mu potom trvá, nežli se uklidní a pak to vysvětlí znovu, a co nejsrozumitelněji.

Lili Bui

Moje kamarádka

Moje kamarádka se jmenuje Nina Nguyenová. Jak už vyplývá ze jména, je to Vietnamka. Zrovna nedávno oslavila svoje devatenácté narozeniny. Chodí do oktávy na gymnázium v Aši.

Je vysoké a štíhlé postavy. Její dlouhé černé vlasy ji sahají k pasu, ale často je nosí v culíku. Většina lidí jí závidí její plet, která je bělejší než u většiny Asiaticů.

Je dost ambiciózní, chce se totiž stát choreografkou. Začala chodit na balet už ve svých 6 letech. Později vystřídala balet moderním tancem.

Když ji poprvé potkáte, jsem si jistá, že ji uvidíte se usmívat a vyzařovat okolo sebe tu veselou atmosféru. Nikdy nezklamala své rodiče, vždy byli na ni pyšní. Vyniká hlavně v angličtině a matematice. Oblíbená není jenom mezi učiteli. Ochotně pomáhá všem lidem, i kdyby měla odložit nějakou důležitou akci.

Je schopná se rozpovídat na hodně dlouhou dobu a bere všechno s důvtipem. Pokud ale se jedná o nějaký vážný případ, například kdyby její kamarád byl ve špatné náladě, dokáže ho vyslechnout a nestěžovala by si, naopak by mu dala nějakou radu a pověděla mu, aby se netrápil.

Jako každý člověk, ani Nina není perfektní a má i své záporné vlastnosti a slabiny. Stane se, že někdy nemá svůj den a chová se trochu zbrkleji a nezodpovědně. Někteří si o ní myslí, že je namyšlená, protože se často vytahuje tím, jak dobře se umí líčit. Nechci popírat, že to není pravda, ale musím uznat, že se obvykle chlubí svým značkovým oblečením. A snad jediná vlastnost, která mi na ní nejvíce vadí, je nedochvilnost. Pokaždé, když spolu máme sraz, musíme na ni čekat nejméně půl hodiny. Už se jí dokonce i stalo, že přišla pozdě na vystoupení.

Na dívku byste zřejmě nikdy nečekali, že by dělala nějaké bojové umění. Ale ano. Nina se zabývala taekwondem a vlastnila červený pásek. Přestala chodit na taekwondo jen kvůli nedostatku času.

Pokračování na další stránce

Moje kamarádka

Dokončení z předcházející stránky

Nina si vždy si přála umět hrát na jeden hudební nástroj, a to na kytaru. Jak už jsem říkala, je nedochvilná a k tomu nemá dostatek času na některé věci, a proto nemůže přeci ani stíhat chodit do umělecké školy na kytaru. Ale dokázala se přizpůsobit - začala si hrát jen náhodné akordy a pak teprve zkoušela nějaké písničky, ke kterým si i zpívala. Pokud jí řeknete, aby vám zazpívala, bude se určitě stydět a tvrdit vám, že ji to nejde. Já ji slyšela jen jednou, ale věřte mi, její hlas je uklidňující, tak jako kdybyste slyšela anděla.

Stále si pamatuji, jak jsme se poprvé potkaly. Tehdy Nina přišla do vietnamské restaurace na oběd a jelikož bylo všude obsazeno, tak si sedla ke mně. Její první věta zněla: „Vsadím se, že tu sedíš už dlouho, ale pořád sis nic neobjednala. Ale neboj, ten číšník přijde hned.“ A také nelhala. Asi to byl její příbuzný, ale kdyby si ke mně tehdy nesedla, tak bych se zřejmě nemohla najíst.

Vážím si jí velmi, a i přes nějaké vzájemné rozepře se dokážeme znovu usmířit. Nedokázala bych si představit, že bych svou kamarádku vyměnila za nějakou jinou.

Mika Le

Když zavřu oči...

I když máme zavřené oči, podle typických vůní, které vnímáme, se dá toho mnoho říct o tom, jaká krajina před námi je. Vlhký vzduch krátce po dešti, vůně mokrých stromů, vůně blížící se zimy. Zapojím také sluch. Vítr krátce promluví, a pak ztichne. Začne, a znovu přestane. Jako by hrál skladbu, kde se střídají noty a pomlky. Očekávám, že vítr bude doprovázet i šumění stromů. Avšak nic. Otevřu oči, abych se ujistila, že jen slyším špatně.

Je temno, ale určitě je znát, že jsem obklopena vysokými jehličnany. Jeden vyšší než druhý, a druhý zase mohutnější než třetí. Žádné listnaté stromy tu nerostou, nikde ani jeden list. Měsíční svit sem nedopadá. Koruny stromů zakrývají celou oblohu. Tak dokonale je nebe zakryté, že nic nevidím. Je to temnější než černá. Ale v dálí je místo, kde se měsíční svit dostal na zem. Rostly by tam krásné květiny, kdyby bylo jaro či léto, teď je tam jen tráva, pod měsíčním světlem modrá, tak jako všechno kolem ní se pohybuje v černých a modrých odstínech, a ohýbá se na povel větru.

Je to jediné místo, kde se člověk může podívat na jasné nebe plné hvězd v celém tom temném lese.

Niki Pham

O ženě, která je mým velkým vzorem

Dívka, o které budu nyní psát, je osoba, která je mi bližší, než kdokoliv jiný. Měla jsem to štěstí se o ní dozvědět, když mi bylo asi 9 let a od té doby se stala mým každodenním vzorem. Byla a je přesně tou ženou, kterou bych chtěla jednou být.

Je to nejhezčí bytost na celém světě, zevnitř i svým zevnějškem. Množství nenávisti, který jí každý den zasílá spousta závistivých a zlých lidí je neuvěřitelné, ale ona přes to všechno stále šíří lásku a podporuje své fanoušky. Vede je, aby se k lidem chovali mile a vždy dělali něco pro druhé.

Mne však nejvíc naučila to, že bychom neměli rozlišovat a i přesto, když se k nám lidé chovají nepěkně, tak se máme k nim chovat stejně laskavě tak jako k ostatním. Není to pro mě jenom pouhá celebrita, u které se mi líbí jenom její písničky a role ve filmech. Je to pro mě životní vzor. Člověk, ke kterému vzhlížím a který mě svým příkladem učí, abych se nevzdávala naděje. Každý by měl mít v životě nějaký idol, třeba je to celebrita. Třebaže vás ta osoba nezná, tak vy víte, že vás za jakýchkoli okolností bude podporovat a motivovat, a to denně. Svým životem, svým jednáním.

Postava, o které mluvím, toho zažila ve vlastním životě docela hodně. Když se narodila, tak její mamce bylo teprve 16 let a musela mít čtyři zaměstnání, aby je uživila. Sotva tato dívka sama povyrosla, tak se ve velice mladém věku přihlásila do hereckého konkurzu, ale byla odmítnuta. Producent jí tehdy pověděl, že na to nemá, je bez talentu a nedotáhne to daleko. Její mamka ji však naučila, že kritikové budou vždy kritizovat a ona se musí naučit věřit sama sobě. Proto se nenechala odradit a o pár měsíců později dělala další konkurz. To už ji okamžitě přijali. Byla to sice jen vedlejší role v dětském seriálu, ale byla velice důležitá, jelikož ten seriál měl úspěch a nabídky ji začaly chodit samy od sebe. Později hrála v různých filmech jen jako vedlejší postava, ale od 15. roku se začala objevovat ve světě, jelikož byla obsazena do jednoho z nynějších, nejúspěšnějších a nejznámějších seriálů všech dob na Disney Channel.

O dva roky později se začala věnovat hudbě a založila vlastní kapelu, která existovala dva roky. Vyšla své první album a byla na své první menší turné po Americe. Také v roce 2009 se stala nejmladší ambasadorkou UNICEF. V 18-ti letech byla známá po celém světě jako multi-talentovaná teenegerka. Později se ale vrátila k filmu a věnovala se hraní, a tak začala hrát hlavní role v mnoha různých filmech.

Měla fanoušky v celém světě, patřila a patřím mezi ně i já, ale bohužel tu byli lidé, kteří ji nesnášeli, a to proto, že se stala přítelkyní známe osobnosti. Každý den jí šílené fanynky jejího přítele vzkazovaly a vyžývaly, aby se šla zabít. A bylo to jen horší. Ona se však jen více usmívala a nadále se snažila být milá ke všem lidem.

Během dalších let dostávala hlavní role v mnoha úspěšných filmech. Stala se také módní návrhářkou, kdy úspěšně prodávala své vlastní kolekce, a kromě toho ještě velice známou zpěvačkou.

Ve 22 letech však oznámila celému světu, že trpí nemocí s názvem lupus, která je velice nebezpečná, jelikož může dojít k poškození kůže, kloubů, ledvin atd. Později se přiznala, že chodí k psychologovi, kvůli vážné depresi a úzkosti, kterou trpí od 15 let. Její lupus ji to zhoršil. Proto přestala na sebe mít takové nároky a začala se soustřeďovat na hudbu a své nové album. O rok později vydala nové album, které si zasloužilo místo mezi TOP alby vůbec. Její nahrávky reprezentovaly sílu a vrátila se lepší, než kdykoliv jindy. Doslova sršela energií a abych řekla pravdu, byl to jeden z mých nejoblíbenějších momentů, kdy všem ukázala, že lupus, deprese ani rozchod s jejím přítelem ji nezlomí. Byla jsem na ni velice pyšná, když v roce 2016 šla na své celosvětové turné.

Měla jsem jít na její koncert v Praze, ale v půlce roku oznámila, že ruší své turné, jelikož její nemoc lupus se rozšířila do celého těla, a je to horší, než to bylo. Zklamání a smutek všech jejích fanoušků včetně mě, jelikož zmizela z povrchu zemského a nikdo o ní nic nevěděl kromě její rodiny a přátel, kteří ale nikomu nic neříkali.

Po šesti měsících se objevila na veřejnosti, na ocenění, aby si vyzvedla cenu za nejlepší umělkyni roku a přitom všem oznámila, že se vrací zpátky a jak moc má ráda své fanoušky. Později dělala pro média několik rozhovorů, ve kterých oznámila, že byla v rehabilitačním centru, kvůli své depresi a úzkosti. O pár měsíců vydala dvě písničky ze svého nového alba, které jsou unikátní a vyjadřují hluboké myšlenky. Před několika týdny přidala fotku na sociální síť o tom, jak byla v nemocnici a prodělala operaci ledvin. To vše kvůli nemoci lupus.

Její síla a statečnost je inspirující pro mnoho dívek na celém světě, včetně mě. A proto jsem se rozhodla o ní napsat a říct lidem jak moc mi tato osoba pomohla, když jsem měla stejné problémy. Tato dívka, která je mým vzorem, se jmenuje Selena Gomez (na snímku).

Lenka Duong

Dívka, jak jsem si ji stvořila dle fantazie

Když ji spatříte poprvé nebo s ní prohodíte pár slov, bude se vám zdát, že nemá v oblíbě komunikování s lidmi. Myslíte si to dobře. Nejradši by ani neodpovídala na otázky, na které se ostatní ptali, a ignorovala je. I pouhé: „Kolik je teď hodin?“ ji snadno vytočí. Tou otázkou ji vlastně vyrušíte a to přímo nesnáší. No jo, kdy se jí máte tedy ptát? V podstatě žádná chvíle není ta vhodná. Představte si, že okolo sebe má obrovské hradby, do kterých není vůbec vchod. Nemůžete se dostat dovnitř natož ven. Takže nic jiného nezbyvá než rozbourat zdi a „vysvobodit“ ji. To znamená, že s ní budete muset mluvit více a více, i když vás bude ignorovat. Vlastně vás neignoruje, poslouchá, ale nereaguje. Už záleží jen na vás, jestli ji chcete nechat na věky samotnou obklopenou hradbami nebo ne.

Kdyby se vám podařilo se k ní dostat, poznáte ji o něco lépe. Uvidíte, jak zuřivá dokáže být. Jak citlivá je a jak mile se k vám začne chovat. Teď si možná říkáte, že nosí masku. Možná ano, ale to by bylo jen ze začátku, kdy vás ještě dobře nezná. Pomaloučku masku odkryje, když její důvěra ve vás bude růst a růst. Jak vidíte, je si nejistá u lidí.

Hradby, teď maska.... A co je ještě? Asi už nic. Určitě se bude o vás zajímat či bát. Skoro by udělala cokoli, aby svým blízkým pomohla. Zřejmě byste potřebovali její jméno. Znáť vše o ní, ale nevědet, jak ji oslovovat... To se mi nezdá. Aby se to nestalo, jmenuje se Hana a bude slavit své 16. narozeniny. A když už jsme u narozeninách, tak nesnáší, když se jí lidé ptají, co by si přála za dárek. Miluje překvapení. Řekne věc, kterou by chtěla a bude očekávat, že vysněný dárek bude zabalený v balicím papíru nebo dárkové tašce. To už nemusí ani rozbalovat, aby se koukla, co tam je schovaného. Myslí si, že byste ji měli znát. A to vede k dalšímu problému. Snadno ji zklamete. V hlavě má velká očekávání. Tak velká, že ani její tři dobří přátelé to nezvládnou dát dohromady. Moc toho očekává od ostatních. To ano.

Ale na druhou stranu se s tím umí smířit a uvědomit si, že to zas tak špatné není, Díky tomu, že doufala v neuskutečnitelných věcích, byla už mnohokrát zklamána. Takže si na to začala zvykat. Ale musíte Haně na to dát chvilku času. Hned rychle ji to tak nedojde. Protože v její hlavě budou tu chvíli jen myšlenky typu: „Škoda, že to dopadlo takhle.... Mělo se to stát jinak. Tohle jsem nečekala,“ atd., atd., atd...

Teď už dle mého máte stručnou, ale snad jasnou představu, kdo nebo vlastně kým „má“ Hana je. Už můžete bez vyrazit do obchodu pro dárek nebo pro ni něco hezkého vyrobit a udělejte na ni první dojem na její narozeninové oslavě. Je tu i možnost uspořádat párty pro Hanu, aniž by to věděla. Vždyť přece tak tak miluje překvapení..

Niki Pham

Podzimní čas...

Záporná postava

Tahle osoba je dokonalý příklad záporné postavy. Ani jedna dobrá vlastnost. Samé špatné. I na první pohled tak vypadá. Hned si řeknete: „Áá... tohle bude určitě záporák.“ A nikdo by vám to nemohl vyvrátit. Mohutná postava, vlasy obarvené na krvavě červenou, tetování po celém těle, vražedný výraz... Můžete si říct, že třeba má dobré srdce, že je zevnitř dobrý, stačí ho poznat, ale v jeho případě ne.

Přátel má mnoho. Když se s ním nějaký „menší“ záporáci přestanou bavit, najde si nové a neřeší to. V podstatě je nevnímá ani za své přátele. Zřejmě spíš za své podřadné. Sam sebe bere za krále světa, takže si dělá, co chce. Kope do všeho, co mu přijde do cesty. Přímou nesnáší, když mu stojí někdo v cestě. Ať už je to věc nebo osoba, hned se jí zbaví ne zrovna nejmilejším způsobem. Rozhodně by za vámi nešel, aby si s vámi v klidu popovídal, že mu bráníte v cestě, a pak pokračoval zase v klidu dál, jako by se nic nestalo. A k tomu je ještě netrpělivý. Kdyby jen tak náhodou po vás něco požadoval a vy byste to pořád odkládali, máte po svém autě nebo po svých dveřích u bytu či domu.

A nikdo s tím nic nedělá? Ani policie? Ráda by, ale nemůže. Z nějakých záhadných důvodů se s naším světově známým záporákem nikdo nechce mít špatný vztah. Ani policie, ani vláda. Nikdo! Lidé sice si šeptají, že za tím stojí smlouva s prezidentem. Ale nikdo nezná žádné detaily. Možná to je lež. Nicméně drb, že tímhle způsobem, jak vše rozbíjí, budou poničena všechna města, se může stát pravdou. Stačí, aby přišel se svým gangem do vašeho města na pouhých dvacet čtyři hodin a můžeme to místo na mapě škrtnout nebo označit značkou, že se tam nacházejí zříceniny. Většinou za tím vším stojí důvod. Ale je schopen to udělat i jen tak. Jinak ve svém volném čase se zabývá duchy. Aspoň má nějaké koníčky a nikomu neškodí, řeknete si. Naopak. Přijde na hřbitov, vše rozkope a doufá, že nějakého ducha dostatečně naštvě, aby se mu zjevil. Nebo uprostřed noci začne přeríkávat různé rituály, aby ho duchové slyšeli.

Můžete být rádi, že takový zlý odporný člověk, se nenachází ve vašem okolí. Kdyby náhodou ano a měli byste dostatek odvahy, abyste se mu postavili, tak nečekejte a připravujte plán, jak ho změnit nebo zavřít za mříže. Druhá varianta je asi rozumnější, když už toho spáchal tolik, ale je to jen a jen na vás!

Niki P.

Tětiva a luk

Jedna stará indiánská moudrost praví, že vztah mezi mužem a ženou je podoběn tětivě a luku. Jedno bez druhého je k ničemu, společně se stávají silou, která uloví zvíře i zabije protivníka, silou, která nasytí domov a ochrání ho.

Jaké mají mezi sebou muži a ženy vztahy? Každý muž by chtěl mít ženu, se kterou by mohl trávit svůj život. Jako moji rodiče. Jsou společně už skoro čtvrt století. Přišli do ciziny bez zkušeností a znalostí. Měli několik překážek, které překonali společně. Například to byl jazyk. Při příchodu do České republiky se museli naučit řeč. Táta vystudoval školu pro automechaniky ve Vsetíně a matka získala osvědčení na kosmetičku ve Frýdku – Místku.

Taky se potýkali s tím, že neměli skoro žádné kamarády. Nemohli navazovat vztahy s jinými lidmi, jenom s těmi, kteří mluvili stejným jazykem. Byly dny, kdy se doslova nesnášeli, ale stále byli spolu. Oba vždy spoléhali jeden na druhého. Pomáhali si s jazykem, se studiem a prací. A později výchovou dětí, tedy mého bratra a mě.

Když přemýšlím o lidech mé generace, tak vidím velký rozdíl s předchozí generací. Dříve rodiče nutili své děti, aby se oženili hlavně s bohatým člověkem, i když ho nemilovali. Současná mladá generace navazuje mnohem křehčí vztahy než minulá. Tím myslím, že se lidé rychleji rozcházejí. Ale na druhé straně jsou lidé, kteří si lásky váží a když najdou tu pravou/právěho jsou s ní/ním celý život. A je dobré, když si lidé, kteří vstupují do partnerství uvědomí, že jen spolu mohou vytvořit pevný svazek, který ochrání a zabezpečí děti a rodinu.

Tom D.

Můj kamarád lže

Dneska je typické pondělí. Jsem ve třídě s Martinem a on se mě zeptá: „Máš dneska odpoledne čas, Honzo? “

Já: „Proč se tak ptáš? “

Martin: „Tak jo nebo ne! “

Já: „Jo. “ Vůbec jsem netušil, kam chtěl Martin po škole jít.

Martin: „Takže si běž domů udělat úkol a sraz bude ve tři před „Tescem.“ Přišel jsem domů, napsal si úkol a vyrazil jsem před Tesco. Byly tři a Martin furt nikde. Objevil se až po 20 minutách...

Martin: „Doufám, že jsem přišel včas.“

Já: „Ehmm, neřeš.“

Šli jsme dovnitř. Koupil jsem si tam pití a najednou uvidím jak si Martin strčil pití do tašky a zeptal jsem se ho: „Tys to už zaplatil? “ Martin otázku prostě ignoroval a šel dál. Když jsme byli u pokladny, najednou to u Martina zapípalo a prodáváčka se ho zeptala: „Máš něco v kapse nebo v tašce? “

Martin: „Nemám nic. “

Prodáváčka: „Tak ukaž prosím tašku.“ Martin ji otevřel a měl tam pití, které nezaplatil. Zeptal jsem se ho proč to ukradl a hlavně se nepřiznal. Martin: „Na to bohužel nemůžu odpovědět.“

Já: „Promiň, ale já už musím jít.“ Tak jsem se s ním přestal bavit a našel si lepší kamarády. Honza N.

BALADA O STARÉ LÁSCĚ

Byl slunný jarní den
a jarní nálada.
A jedna dívka jako květ,
jenž do krásy každým dnem kvet,
dnes hodlala si splnit sen.
Tak do obálky dopis skládá,
nadepsán „Lásce, tajná ctitelka“.
Však tahle láska, chlapec ten,
nechoval k dívce stejný cit.
Zvládla by jeho láska nevelká
dívčino srdce naplnit?
Tvář jeho zmatená
zaskočila dívku trochu.
Začti se víc, milý hochu,
ať udrží své slzy v očích
tahle dívčina.
On, zvyklý nebyl na ten fakt,
že v dnešní době dopis psát
snad ještě někdo tróufne si.
Vidno, že marně mezi řádky tápe
a přestává být nad věcí.
Navyklý, že dívky chodí
do jeho náruče běžně se ohřát,
mezi řádky zmateně bloudí
i s touhle chtěl by si pohrát,
však nezná jméno,
žádná stopa.
Náhle slyší za stěnou,
jak někdo tiše botama šoupá.
A rozbíhá se dívce vstříc,
třebaže nemá jistotu,
že je to ona autorka.
A dívka, stydlivá, na slovo skoupá
uhání čím dál víc a víc,
až po cestě ztrácí botu.
Tohle však není pohádka
a dívka není Popelka.
Popadá dechu, nemá sil,
chlapec dobíhá, ona se zastavuje.
A i když to nebyl její cíl,
do očí nyní mu hledí.
On však nemá zájem nyní,
marně hledám na to rým,
kdykoli předtím on si jí sotva všim.
Byli oba tak moc jiní,
jeho pohled jako šíp,
jenž do srdce ji prudce bodá.
Ona nebyla jeho typ.

A tak první láska hasne,
tak už to hold bývá.
Každému je předem jasné,
že první láska je nestálá, snívá,
přesto však nikoho nenapadne,
jak smutně končit může.
Jak jaro najednou je chladné,
jak vadne každá růže,
najednou každá vadne.

Dívka i chlapec však žili dál,
a příběh zdaleka nekončí jim.
Chlapec láskovat každý den s jinou nepřestal
a dívka žila zas životem svým.
Dospěli oba,
zapomněli na ten den,
kdy v dívce byl smutek a zloba
a chlapec jí zničil sen.
Záletný chlapec zalétá stále
zatímco dívka ve velkém sále,
celá v bílém, v rukách bílé růže
vede si k oltáři budoucího muže.
Vůbec si nevzpomene k oltáři na cestě,
jak silná její první láska byla.
Všichni již tleskají nevěstě
a o tom přeci celý život snila.
Krásná svatba a všude květy,
ani ji nenapadá,
že zanedlouho propojí se zas dva světy.
Slunce nestihlo vyjít a zas zapadá.

Vychází z kostela,
zvony dvanáctou odbíjí.
Nevěsta celá veselá
červené víno popíjí.
Nejasně v tom opojení,
však přesto spatřuje
kdysi předmět svého krásného snění,
který k zbláznění dodnes miluje.
Jeho vlasy, chůze frajera,
zestárli, ale stejný zůstal jeho stín.
Však cudný byl její klín
a v úvahu nepadala nevěra,
i kdyby třeba o ni stál.
Vždyť vychází z kostela
a novomanžel její lásku tolik si přál.
I když jistá si zdaleka nebyla,
zda opravdu byl to on,
o svatební noci jen na něj myslila
a když srdce bušilo jí jako zvon,
nebyl to její manžel,
kdo to způsobil.
Žel,
s myšlenkami cit se jen násobil
a zbavit se té naděje-
nemožný cíl.
Příběh bez děje
zase se rozohnil.

Když manžel jednou nebyl doma,
v zahraničí povinnosti měl,
dívka zůstala v bytě sama,
chlapec, dnes již chlap byl,
na dveře zlehka zaklepal,
že rád by si s ní promluvil,
tak pustila ho dál.

I když mozek křičel ne,
srdce nejraději by svléklo podprsenku.
On, že prý lituje toho dne,
kdy nechoval se jako muž.

Ona, prý ať nepostává venku,
ať posadí se ke stolu,
ať zdrží se,
ať neodchází pryč.
Už představovala si je dva spolu,
jako to tenkrát psala v dopise
a stěží ovládala chtíč.

Seděli spolu,
pili čaj.
Dívka vždy oči sklopené dolu,
vždyť každý pohled byl na zemi ráj
a s každým úsměvem rostla chuť
položít ruce na jeho hrud',
svléknout mu košili,
rozpustit si vlasy,
a byť jen na chvíli
být zase náctiletá.
Co její duši spasí
a jak toho docílí,
když pronikne do jeho světa?

On svou ruku položil
na její chladné dlaně.
V tu ránu poznal, že jen pro ni žil.
Ostatní dívky?
Dočista zapomněl na ně.
Zapila čajem dívka cit,
jenž pro něj hořel jen.
Než chlapce vyhodila,
stihla ho políbit
a on celý omámen
div nelíbal na chodbě dveře.
A ona z druhé strany.
Otevřely se staré rány,
až srdce se z toho sevře
a rozum nerozumí tomu.
Tak toulal se mladík od domu k domu
a neměl na zálety pomyšlení.
Nyní věděl, že jen o ni stojí.
Však může mít žena srdce dvojí?
Oběma mužům být věrnou paní?

Tak chlapec loudal se nočním městem,
město už spalo, dívka ne.
Co chlapce zavedlo právě sem,
k dívčině právě zadané?
Bylo to volání z jiných sfér
či pouze starý vyhaslý cit?
Jak moc si přál chlapec ten večer
dívčin cit znovu naplnit.
I procházel se bezděky,
procházel louky, paseky,
uličky, náměstí,
byla tma, on neztratil se přeci,
však v mysli došel na scestí.
Fyzicky volný, přesto v kleci.

Pocitové vězení
nedalo mu klid

a náhle probuzen byl ze snění,
nemohl o dívce dál snít
když na druhé straně ulice
spatřil něčí siluetu.
A byl si jistý navíc,
že již někdy došlo k jejich střetu
či alespoň ho někde zřel.
Běžely vteřiny,
vzpomněl si už,
dívčin novomanžel
vrací se z ciziny.
Ano, skutečně, je to její muž.

Žárlení svazuje,
a ten, kdo nechá se jím unést
v každickém spatřuje
někoho, kdo polovičku může mu svést.
Žárlit však na manžela,
jen blázen schopný by toho byl.
Kdo však miluje oddaně, zcela,
manžela klidně by zahubil.
Žárlení spaluje
a srdce svírá
tomu, kdo miluje,
v kapse kudlu otevírá.
Když není kudly,
ruce sílí,
líčka zrudly,
dlaně krk ovily
a tisknou ze všech sil.
Proti chlapcově přesvědčení,
však za pár chvil
dívčin vyvolený živý není.
K zemi padá bezvládné tělo
To chlapec nechtěl,
srdce se mu jenom chvělo,
celý se hrůzou jenom chvěl.
Nechal tam mrtvolu ležet jak byla,
utíkal, dokud vládla noc
ve smrti manžela naděje, síla se objevila,
naděje, síla a moc.

Druhý den jakoby náhodou,
procházel chlapec okolo místa činu.
Dívka tam stála, slz plné oči,
seznámena s tou příhodou
a chlapec jí nepřiznal svou vinu.
Spočinula v jeho náruči,
u viníka hledala oporu,
přivinula se k netvoru,
aniž by jenom tušila,
že své slzy sušila
u příčiny svého žalu.
A bez toho vědomí,
chlapce domů vzala.
Ač chlapce sžíralo svědomí,
ona po tomhle toužila odmala,
že spolu budou žít.
To dodávalo mu jistý klid,
že jí jenom splnil přání.
Kdyby však měla jenom zdání,

že pro její dětskou lásku navždy život zhas,
neoddávala by zas
své srdce do chlapcových dlaní.
Při tom činu myslel jen na ni
a teď ten nešťastník
nedostane z hlavy ten svůj hřích.

Mladá vdova s chlapcem žila,
po jeho boku dlouhý rok.
Však smrt manžela hodně jí ublížila
a nechtěla uspěchat první krok,
kdy s chlapcem snad by něco měla víc.
Chlapec vždy vycházel jí vstříc
a pokorně čekal na správný čas,
kdy okusí jejích krás,
kdy ona jeho se stane.
Byl to už rok a nikdy dívce ztrápené
ani se nezmínil,
kdo tisknul krk ze všech sil
muži když vracel se za ní.
Chlapec doufal, že brzy stane se *jeho* paní.
Až nadešel ten den,
který chlapec rok očekával.
dívka měla košilku jen,
krásná byla, emocí nával.
A v tom, i když vysnil si to tak,
nezvládl nešťastník psychický nátlak
i když jiný byl jeho cíl,
on přiznal se jí, že ho uškrtil.

Mladá vdova
s vrahem svého muže žila,
tak krásná dívka a tak milá.
Pro dětskou lásku zhrzenou
vdovou je namísto ženou.
A navíc chlap pro kriminál,
jehož skutek k slzám ji denně hnál,
sdílel s ní lože, u stolu jedl,
a teď ji, hanebník, málem svedl.

Však přiznal se, podotknout nutno
a podpořil ji, když jí bylo smutno,
nikdy jen nepřihlížel.

Aby byla šťastná zas,
její manžel jistě by chtěl.

Však spojení těch dvou těl,
nepadalo v úvahu.
Dívčina láska neskonala,
jež chlapce k vraždě hnala...
nebyla ona dívka vlastně vrah?
Byla příčinou,
nechala vraha přejít práh...
špatně dopadá to s dívčinou,
když je na vahách.
Láska přetrvává v ní,
ač chlapec je vrah,
sebe viní
a nechce skončit vztah,
jenž nezačal by nebýt toho mordu.
Dívka má otázek hordu
a není respondenta.

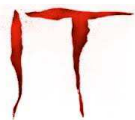
Mužův hrob již zarůstá mechem
však počkat, je zde i druhý.
Tam klečí chlapec se zatajeným dechem.
Dává lásce sbohem, než obleče pruhy
a na ústech si drží ruku
když pláč jeho je v rozpuku.
Manželé pochováni vedle sebe,
pod nimi peklo, nad nimi nebe,
a u nich chlapec, cokoli by za to dal,
kdyby je spolu potkával
a raději kdyby mu žárlivostí srdce puklo snad,
alespoň moh' by ji *živou* platonicky milovat.

Šárka Rubášová

Krásný obrázek kouzelného bájného jednorožce nakreslila Eliška Sloupová

Do světa hororu se vypravili naši nejmladší redaktoři František a Marek. Kluky hodně zajímají počítačové hry, kde musí přemáhat zlo důvtipem a šikovností, a tak není divu, že i tahle témata jsou pro ně nejzajímavější, František dokonce sám napsal stručný příběh proslulého hororu amerického autora Stephen Kinga s názvem IT (česky TO) a svůj stručně vylíčený děj doplnil fotografiemi ze stejnojmenného filmu, které objevil na internetu... Tak jen doufám, že se čtenáři nebudou bát.

Před mnoha lety dopadla na zem kometta. Přibližně po 20 letech zde vybudovali město Derry. Ta kometta s sebou přinesla bohužel Pennywise. Kdo to je? Pennywise je obří vesmírný pavouk který na sebe bere podobu toho ,čeho se bojíme. V tomto případě—příběhu, podobu KLAUNA.

Každých 27 let vylézal z kanalizací a unášel a pojídal malé děti. V našem příběhu šlo o Georgieho. Jeho starší bratr mu vyrobil loďku a Georgie si šel hrát ven do deště. Loďka zaplula do kanálu a při pokusu ji vytáhnout mu Pennywise, který

na něj už čekal, ukousl ruku. Nakonec ho stáhl k sobě a Georgie zmizel. Jeho starší bratr po tomto incidentu byl zoufalý a chtěl se svými kamarády Pennywise vypátrat a Georgieho pomstít. Ale nebylo to tak jednoduché. Pennywise jim v tom chtěl zabránit strašením, a zabíjením dalších dětí. Děsil je tím, že se přestrojil a řval na ně: „Pojďte létat.“ Nebo na ně mával Georgieho rukou.

Nakonec se dostali do jeho doupěte a tam ho střelili stříbrnou kulkou do hlavy. Ale Pennywise byl chytrý a předstíral svoji smrt.

Po 27 letech starší bratr Georgieho povolal členy party zpět, protože se ozvaly zprávy z města Derry, že zase mizí děti a že je vídán klaun. Proto se rozhodli, že ho teď úplně zlikvidují. Sjeli se všichni zpět do Derry, vypravili se ho hledat do kanalizace a jediná jejich zbraň byla víra v sílu jejich přátelství. Našli ho a podívali se Pennywisovi do očí. Věřili v to, že to dokáží.

Pennywise nakonec ztratil svou moc, protože tu získával ze strachu lidí. Oni strach neměli. Neměl dostatek síly na to, aby se mohl přestrojit a zabít je, a proto nabral svojí pravou podobu. Boj s partou však nakonec prohrál. Nakonec mu společně vyrvali srdce a Pennywise zemřel.

Síla

přátelství přemohla zlo.

Napsal a fotkami doplnil František Opelt

ŠKOLKA

Všechno se odehrává v pondělí, vlastně všechno se odehrává v pondělí a já jsem získal schopnost která mi dává to, že se ten den se opakuje pořád dokola.

Ááááá, to byl dobrý spánek. Uhhh, tak kolik je? Je 07 15. OK. Obleču se, dám si snídani a jdu do prohnílé školky. Sebou si vezmu 4 dolary. Tak jdu a jdu, a už jsem na zahradě. Čmuch, čmuch. Cítím, že někdo má přes 3 dolary.

„A jáje Bax cítí peníze“.

„Hej, Kide“.

„No co je Baxi“.

„Dej mi půlku kapesného nebo tě zbiju do krve“.

„Dobře, dobře. Jen mě nech být se 2 dolary minus“.

„Tohle ti nedaruju, já to řeknu učitelce. Paní učitelko...“

„No co je, ty prevíte“.

„Prosím, Bax mi sebral o peníze“.

„Dobře vrátím ti je. ale musíš se s ním poprat“.

„Je to legální“.

„Je to začátek mého dětského fight klubu. Tak jdi“.

„Hej, Baxi, slyšel jsi o tom, že tvůj debilní otec se už nikdy nevrátí?“

„Cože jsi to řekl? Tohle je za tebe, tati!“ Bum, plesk, prask.

„Paní učitelko Aplegate, pomoc prosím.“

„Už běžím. Baxi přestaň mlátit svého spolužáka“.

„Ale on mi říkal že můj táta se už nevrátí“.

„No, má pravdu. A teď hned k řediteli Baxi.“

„Ty špinavá kryso“.

„Dobře. Tady máš peníze, zlatou hvězdu a dva dolary.“

„Děkuju.“

„Pane školníku, proč vytíráte tu zem mopem“.

„Když okamžitě nezmizíš, budu utírat tvůj krev...“

„Uch, tohle byl určitě jenom zlý sen...“

Marek Stolarik